

ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Εὐλογητός ὁ Θεός ἡμῶν πάντοτε, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος. (τρὶς).

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Ἅγιον, Κύριον, Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Τὸν Σταυρὸν σου, Χριστέ, προσκυνοῦ μεν, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγίαν Ἀνάστασιν, ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ, χαρὰ ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ. Διὰ παντὸς εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν. (Τρὶς).

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριάμ, καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἄγγελου· τὸν ἐν φωτὶ αἰδίῳ ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα· δράμετε καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον· ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τοῦ σώζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες, ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄιδου καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς νικη-

ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός μας πάντοτε, καὶ τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἀφοῦ μέ τὸν θάνατό του συνέτριψε τὸ θάνατο, καὶ χάρισε ζωὴ, στοὺς νεκρούς πού ἦταν στὰ μνήματα. (γ').

Ἀφοῦ εἶδαμε τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ἄς προσκυνήσουμε τὸν ἅγιο, Κύριο, Ἰησοῦ, τὸν μόνον ἀναμάρτητο. Τὸν Σταυρό σου, Χριστέ, προσκυνοῦμε καὶ τὴν ἀγία σου ἀνάσταση ὑμνοῦμε καὶ δοξάζουμε. Διότι Ἐσὺ εἶσαι Θεός μας, ἐκτός ἀπὸ σένα ἄλλον δέν γνωρίζουμε, τὸ ὄνομά σου ἐπικαλούμεθα. Ἐλᾶτε ὅλοι οἱ πιστοί, νά προσκυνήσουμε τὴν ἀγία ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Διότι ἀφοῦ ὑπέμεινε Σταυρό γιὰ χάρη μας, μέ τὸν θάνατό του ἐξαφάνισε τὸν θάνατο. (γ').

Ἀφοῦ ἦλθαν πρὶν ἀπὸ τὴν αὐγὴ οἱ φίλες τῆς Μαρίας (Μαγδαληνῆς) καὶ βρῆκαν τὴν πέτρα νά ἔχει ἀποκυλισθεῖ ἀπὸ τὸ μνήμα, ἄκουαν ἀπὸ τὸν Ἄγγελο· γιατί ζητεῖτε ἀνάμεσα στοὺς νεκρούς ὡς ἄνθρωπο, αὐτόν πού ζεῖ μέσα στό αἰώνιο φῶς; Τρέξτε καὶ κηρύξτε στόν Κόσμο, ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος, ἀφοῦ θανάτωσε τὸν θάνατο· γιατί εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, πού σώζει τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἄν καὶ κατέβηκες στόν τάφο, ἀθάνατε, ὅμως συνέτριψες τοῦ θανάτου τὴ δύναμη· Καὶ ἀναστήθηκες ὡς νικητής, Χριστέ

τής, Χριστέ, ὁ Θεός, γυναιξί Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε· καί τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ἐν τάφῳ σωματικῶς, ἐν ἄδου δέ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δέ μετὰ ληστοῦ, καί ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες, Χριστέ, μετὰ Πατρός καί Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ ἀπερίγραπτος.

Δόξα...

Ὡς ζωηφόρος, ὡς Παραδείσου ὠραιότερος, ὄντως καί παστάδος πάσης βασιλικῆς, ἀναδέδεικται λαμπρότερος, Χριστέ, ὁ τάφος σου, ἡ πηγή τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως.

Καί νῦν ...

Τό τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαῖρε· διά σου γάρ δέδοται ἡ χαρά Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν ὑπάρχεις, πανάμωμε Δέσποινα.

«Κύριε, ἐλέησον» (μ΄.).

Δόξα... Καί νῦν...

Τήν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ καί ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τήν ἀδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκοῦσαν, τήν ὄντως Θεοτόκον σέ μεγαλύνομεν.

«Δί' εὐχῶν...». (Σελίδα 16-17).

(Λεγεται τρίς καί μετά):

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπό τοῦ τάφου καθώς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τήν αἰώνιον ζωήν καί μέγα ἔλεος.

Ἀπόλυσις. (Σελίς 16-17).

Θεέ μας, λέγοντας: χαίρετε, στίς Μυροφόρες γυναῖκες, καί δωρίζοντας εἰρήνην στούς Ἀποστόλους σου, Ἐσύ πού ἀνορθώνεις, αὐτούς πού ἔπεσαν (ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας).

Ὑπῆρχες στόν τάφο σωματικά, στόν ἄδη μέ ψυχή ὡς Θεός, στόν παράδεισο μαζί μέ τό Ληστή, Χριστέ, καί στό θρόνο μαζί μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιο Πνεῦμα γεμίζοντας τά πάντα Ἐσύ ὁ ἄπειρος.

Δόξα...

Ὁ τάφος σου, Χριστέ, πού εἶναι πηγή τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως, ἀναδείχθηκε ζωοπάροχος, ὠραιότερος ἀληθινά ἀπό τόν παράδεισο, καί λαμπρότερος ἀπό κάθε βασιλικό θάλαμο.

Καί νῦν...

Ἐσύ, Θεοτόκε, πού εἶσαι ἡ ἡγιασμένη θεϊκή κατοικία, χαῖρε· διότι μ' ἐσένα δόθηκε ἡ χαρά σέ ὅσους κραυγάζουν· εἶσαι εὐλογημένη ἐσύ μεταξύ τῶν γυναικῶν, παναμόλυνη Κυρία.

Κύριε, ἐλέησέ μας. (40).

Δόξα... Καί νῦν...

Ἐσένα πού εἶσαι τιμιώτερη ἀπό τά Χερουβίμ, καί ἀσύγκριτα ἐνδοξότερη ἀπό τά Σεραφίμ, ἡ ὁποία γέννησες, χωρίς νά φθαρεῖς, τό Λόγο τοῦ Θεοῦ, τήν ἀληθινή Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε.

«Δί' εὐχῶν...». (Σελίδα 16-17).

(Λέγεται τρεῖς φορές, καί ἔπειτα):

Ἀφοῦ ἀναστήθηκε ὁ Ἰησοῦς ἀπό τόν τάφο, ὅπως ὑποσχέθηκε ἐκ τῶν προτέρων, ἔδωσε σ' ἐμᾶς τήν αἰώνια ζωή καί μέγα ἔλεος.

Χριστός ανέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατή-
σας καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Ἀπόλυση. (Σελίδα 16-17).

Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε ἀπό τοὺς νεκρούς, ἀφοῦ μέ τόν
θάνατό του συνέτριψε τό θάνατο, καί χάρισε ζωή, στοὺς νε-
κρούς πού ἦταν στά μνήματα.